

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że transponując do prawa krajowego przepisy dotyczące wyznaczania przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej Republika Francuska naruszyła zobowiązania ciążące na niej na mocy art. 8 ust. 2, art. 12 i art. 13 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾ o usłudze powszechnej oraz na mocy załącznika IV do tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zasadniczo zarzuca stronie pozwanej dokonanie nieprawidłowej transpozycji dyrektywy 2002/22 ze względu na to, że we francuskich przepisach ustanowiono, iż świadczenie w zakresie jednej z części usługi powszechnej można zlecić każdemu przedsiębiorstwu, które może zagwarantować to świadczenie na całym terytorium kraju. Taki przepis narusza zarówno zasadę niedyskryminacji ustanowioną w art. 8 ust. 2 wskazanej dyrektywy, jak również zasady rentowności i efektywności wynikające z art. 8, art. 12 i art. 13 tej dyrektywy oraz z załącznika do niej, ponieważ *a priori* wyklucza on podmioty gospodarcze, które nie są w stanie zagwarantować świadczenia usługi powszechnej na całym terytorium kraju. Wprawdzie dyrektywa nie wyklucza możliwości wyznaczenia ostatecznie jednego tylko przedsiębiorstwa do pokrycia całego terytorium kraju, jednak w każdym razie nakłada na państwa członkowskie obowiązek przeprowadzenia w pierwszej kolejności otwartego postępowania odpowiadającego kryteriom ustanowionym w art. 8 ust. 2 dyrektywy w celu zapewnienia, aby ewentualne wyznaczenie tylko jednego przedsiębiorstwa było rozwiązaniem najbardziej efektywnym i najbardziej rentownym.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, str. 51).

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-263/07)

(2007/C 211/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji art. 9 ust. 4 i art. 13 ust. 1 a także załącznika I do dyrektywy Rady 96/61/WE dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi trzy zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, zarzuca ona pozwanej dokonanie nieprawidłowej transpozycji art. 9 ust 4 dyrektywy, 96/61 ponieważ uzupełniła ona poprawną definicję „najlepszych dostępnych technik” odwołaniem do „nadmiernych kosztów” tych technik, które nie występuje w dyrektywie. Istotnie, o ile dyrektywa stanowi, iż najlepsze dostępne techniki oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na ich wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, dyrektywa nie zezwala jednak na planowe wyłączenie technik, których możliwość wdrożenia oraz dostępność pociągałyby za sobą nadmierne koszty w odniesieniu do zakładów o średniej wielkości oraz dobrej kondycji ekonomicznej z tej samej lub podobnej branży. Tego typu uściślenie wykracza ponad to, co jest w tym względzie przewidziane przez dyrektywę.

Po drugie, Komisja zarzuca pozwanej, że ograniczyła ona zakres obowiązku ponownego rozpatrzenia i aktualizacji warunków pozwolenia, przewidzianego w art. 13 ust. 1 dyrektywy, gdyż zgodnie z brzmieniem krajowych przepisów dokonujących transpozycji ponowne rozpatrzenie ma miejsce jedynie w trzech ściśle określonych przypadkach lub w przypadku „należyście uzasadnionej” potrzeby. Brzmienie to znów jest bardziej restrykcyjne niż brzmienie dyrektywy, która odwołuje się jedynie do „okresowego” poddawania warunków pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, „w miarę potrzeby”, aktualizacji.

Po trzecie Komisja zarzuca pozwanej, że dokonała nieprawidłowej transpozycji załącznika I do dyrektywy, ponieważ środki krajowe dokonujące transpozycji mówią o „kotłowniach o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW” zamiast o „instalacjach energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW” jak jest to przewidziane w kategorii 1.1 ww. załącznika. Komisja zaznacza w tym względzie, że ta ostatnia kategoria jest szersza niż kategoria zawierająca wyłącznie kotłownie.

⁽¹⁾ Dz. U. L 257, str. 26.